

1. amicus certus de re incerta cernitur (ve věci nejisté pozná se jistý přítel)

2. Dávno už tomu, co sosny, jež zrodilo Pélia téměř,
snesly se do jasných neptunských vln a pluly – dí pověst –
v kraj, kde Fásidu valí se proud, v říši Aiéta krále.
Vybraní junáci totiž, vojsk argejských výkvět a jádro,
toužíce zlaté rouno z niv kolchidských přivéztí nazpět,
mořskou přeletět sláň si troufali na hbité lodi

3. Sám své verše nevydáváš
mé však tupíš hrubě
Bud' nám ukaž, co ty umíš
či dej pokoj hubě

4. Sám nevím, vykonám-li nějaké záslužné dílo tím, že vypíšu od prvopočátku města dějiny národa římského.
Ale ani kdybych si tím byl jist, neměl bych odvahu to tvrdit.

5. Ježíš řekl: Člověk, který hledá, ať nepřestává hledat, dokud nenajde. Když najde, bude otřesen, a jakmile bude otřesen, bude se divit a stane se králem veškerenstva.

6. O hněvu Péléovce, ó bohyně, Achilla zpívej,
příčině běd, jenž bez počtu ztrát byl Danaům zdrojem

7. Na koho myslil si
hlas věštby z delfských skal?
Kdo – hrůzo hrůzoucí –
ten zločin vykonal?
Ať prchá teď s větrem o závod pryč,
jde za ním sám Apollón, Diův syn,
má v ruce blesk boží, blesk – ohnivý bič
a za sebou Litice – mstitelky vín.

8. Pohnul se obraz na stěně –
i vzkřikla panna zděšeně;
lampa, co temně hořela,
prskla a zhasla docela.
Možná, žeť větru tažení
možná i – zlé že znamená.

9. Tityre, ty si tu hovíš pod košatou korunou buku,
z tenké písťaly loudíš píseň pastýřské múzy.
A já otcovskou zemi opouštím, lučiny sladké.
Z vlasti, Tityre, prchám. Ty pěkně rozložen v stínu
lesní ozvěnu učíš opěvovat Amaryllidu.

10. Na samém počátku díla sbor Mus já nejprve vzývám,
s výšiny Helikónu by vstoupil do mého nitra,
na klíně na destičky když novou píseň chci napsat,
mocnou jsa poháněn touhou, všech lidí smrtelných uším
zvěstovat nesmírný zápas a bouřlivé Area dílo.
Kterak že s žabami myši se v chrabrém utkaly boji,
Gigantů ze země vzešlých si za vzor berouce činy.

11. Mou snahou je pokusit se uvést na správnou míru názory lidí, které si utvořili o mém osudu. Jedni dokazují,
že jsem nejšťastnější z lidí, poněvadž mé projevy vyvolávají mohutný potlesk, druzí zase si myslí, že jsem ze
všech žijících největší chudák, protože mne neustále postihují rány a utrpení.

12. Často sa vracaj a unášaj ma, ľúbostný cit,
vrát' sa a zmocni sa ma,
stratená pamät môjho tela,
vyblednutá spomienka mojej krvi,
vrát' sa

13. Bylo to za časů, kdy žezlo vlády v Římské říši pevně třímal Traianus a kdy byl celý svět napaden běsem
pohanství, když se na předním místě seznam u vojenských archontů vyjímal slavný velitel Eustathios, zvaný
tehdy ještě Plakidas